

Jeg er naturligvis rede til at tale om Lovforslagets Enkeltheder med det Udvalg, der formentlig nedsættes, men det vil være meget ønskeligt, om Lovforslagets Gennemførelse kunde blive fremmet mest muligt.“

Lovforslaget fik i Folketinget en overvejende velvillig Modtagelse, om end der fra flere Sider rejstes Kritik mod enkelte af dets Bestemmelser. Denne Kritik var i særlig Grad rettet mod § 7, Stk. 2, hvorefter en Menighed kunde komme under Kirkeministeriets direkte Tilsyn, ligesom det skal nævnes, at der blev givet Udtryk for Betænkelighed ved, at en Provst eller eventuelt en Stiftsprovst efter Forslaget mod sin Vilje kunde komme ind under Stiftsbaandsløsning. Med Hensyn til disse og andre under Sagens 1. Behandling rejste Spørgsmaal gav Kirkeministeren Tilsagn om Forhandlingsvillighed. Han bebudede i øvrigt et Ændringsforslag, gaaende ud paa at Kirkeministeren i de Tilfælde, hvor det drejer sig om Præster ved Fængsels- og Hospitalsvæsenet og andre Institutioner, bemyndiges til efter derom fremsat Begæring fra vedkommende Institutions Ledelse — eventuelt ved at udvirke en kongelig Resolution — at foranledige Tilsynet med de paagældende Præsters Embedsvirksomhed overført til en anden Biskop end Stiftets. En saadan Bestemmelse var der blevet Behov for, efter at Sjællands Biskop havde erklæret, at han af principielle kirkelige Grunde ikke saa sig i Stand til at ordinere Frk. Ruth Vermehren, der søgte Embede som Fængselspræst.

I det Folketingsudvalg, som fik Sagen til Behandling, enedes man efter Forhandling med Ministeren om at søge Sagen løst paa et nyt Grundlag. Herom hedder det i Betænkningen:

„Medens Lovforslaget i den af Ministeren forelagte Skikkelse var en Udbygning af den gældende Lovgivning om Ret for en Menighed til ved Stiftsbaandsløsning at komme under en anden Biskops Tilsyn, er Udvalget og Ministeren under Drøftelser dels i selve Udvalget, dels i et nedsat Underudvalg, kommet til det Resultat, at de Problemer, der ligger for, og som har givet Anledning til, at Lov-